

Ukážka z knihy:

ukážka bola uverejnená v informačnom liste EVS 3/2015.

Každý kresťan, ktorý rozmýšľa o svojej viere, bude nevyhnutne čeliť pochybnostiam. Verím, že týmto problémom sa treba veľmi vážne zaoberať. Kresťanskí vodcovia príliš často rozprávajú do vetra o dôležitosti mysle a hľadani pravdy, ale ich istota, že takéto hľadanie nevyhnutne privedie hľadajúceho k skutočnému kresťanstvu, je tak trochu ľahkovážna.

Pochybnosti, ak sa s nimi riadne nenaloží, môžu duchovný život neskutočne ničiť. Môžete čeliť námietkam alebo intelektuálnym výzvam ohľadom viery, na ktoré neviete odpovedať a tieto nezodpovedané otázky vás môžu viesť k pochybnostiam o tom, či je kresťanstvo pravdivé. Tieto pochybnosti potom začnú podkopávať základy vašej duchovnej skúsenosti. *Možno je to všetko iba prelud*, pomyslíte si. *Možno iba klamem sám seba*. Váš modlitebný život začne chladnúť a vysychať. Prečo by ste sa mali rozprávať s niekým, kto možno neexistuje? Prečo by ste mali sami seba ďalej klamať? Tieto pocity vám potom zabránia hovoriť druhým o Kristovi. Jeden študent teológie, ktorý zápasil s pochybnosťami, mi raz povedal: „Ako môžem povedať niekomu inému, že má prijať Krista, ak si sám nie som istý, že to je pravda?“

Čoskoro sa ocitnete na zostupnej špirále a zdá sa, že ju nedokázate zastaviť. Navonok sa tvárite, že je všetko v poriadku a chodíte do kostola. Svoje pochybnosti nemôžete priznať iným ľuďom, veď čo by si o vás pomysleli? A tak vo vás prebieha tajná vojna, ničí zvnútra váš duchovný život a vytvára iba prázdny obal. Skutočnosť, že svoje pokrytectvo vidíte, vec iba zhoršuje a pridáva bremeno viny na náklad pochybností, ktoré nesiete. Čo sa dá spraviť? Existuje na pochybnosti liek?

Na začiatku musíme priznať, že na pochybnosti neexistujú žiadne jednoduché odpovede. Neexistuje jednoduchý, rýchly návod, ktorý by nechal vaše pochybnosti zmiznúť. Pravdepodobne budeme musieť nimi prejsť pomaly a bolestivo. Skôr, ako znova vyjdete na svetlo, budete musieť vydržať to, čo svätí nazvali „temná noc duše“ alebo „temné údolie“. Budte si ale istí, že touto cestou pred vami víťazne prešlo mnoho, mnoho veľkých Božích mužov a žien. Váš boj nie je unikátny a nádej na šťastný koniec existuje.

Ako ale môžete svoju cestu urýchliť, alebo - ešte lepšie, vyhnúť sa jej? Dovoľte mi navrhnúť štyri praktické spôsoby.

Po prvé rozpoznajte, že pochybnosti nikdy nie sú čisto intelektuálny problém. Existuje duchovný rozmer tohto problému, ktorý musíte pripustiť. Nikdy neprestaňte brať na zreteľ skutočnosť, že ste súčasťou duchovnej vojny a existuje nepriateľ duše, ktorý vás hlboko nenávidí, ktorého cieľom je zničiť vás a ktorý sa nezastaví pred ničím, aby to dosiahol. Pavol nám pripomína, že „*náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstváam a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach*“ (Ef 6:12). Pochybnosť nie je iba vecou akademickej debaty alebo zaujímavou intelektuálnou témou. Zahŕňa zápas o dušu. Ak satan dokáže pochybnosti použiť na to, aby vás paralyzoval alebo zničil, spraví to.

Žiaľ, túto duchovnú dimenziu pochybnosti často prehliadajú ľudia, ktorí sa súčasťou univerzitného vzdelávania. Počas môjho štúdia na Wheaton College medzi študentami prevládala postoj, že pochybnosť je v skutočnosti cnosť a kresťan, ktorý nepochybuje o svojej viere je akosi intelektuálne neúplný alebo naivný. Tento postoj je ale nebiblický a mätúci. Nie je biblické rozmýšľať o pochybnostiach ako o cnosti. Naopak, pochybnosť sa v Biblii vždy vykresľuje ako niečo škodlivé pre duchovný život. Pochybnosť nikdy nebuduje, vždy ničí. Ako sa mohli študenti, ktorých som poznal na Wheaton College, takto zmýliť? Stalo sa to pravdepodobne preto, že si poplietli *rozmýšľanie* o viere s *pochybovaním* o viere. Rozmýšľať o viere je naozaj cnosť, pretože to pomáha lepšie porozumieť a brániť vieru. Rozmýšľať o viere nie je ale to isté čo pochybovať o nej.

Musíme medzi nimi zachovať jasný rozdiel. Po mojej prednáške raz za mnou prišiel študent a povedal: „Ako to, že všetko čo hovoríte, potvrdzuje to, čo ma učil môj pastor?“ Trošku prekvapený som sa zasmial a povedal: „Prečo by

nemalo?“ Odpovedal: „Všetci ostatní profesori skúšajú moju vieru.“ Moja odpoveď bola: „Pozri, ja nechcem skúšať tvoju *vieru*, chcem skúšať tvoje *myslenie*. Tvoju vieru chcem *budovať*.“